

[Olufson.]

Tak, ske dig, ærede Petersen, der mig omvendte fra Syndens Vej. At jeg begynder at angre Synder, det til din Ære jeg højt forkynder. Hil vorde dig!

A. C. D. Petersen: Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var højst fortrønet over den Behandling, hans Forslag her har faaet; han havde ikke faaet at vide, hvad Partiernes Ordførere vilde eller ikke vilde, og han krævede skarpt og klart: Maa vi faa at vide, hvad de ærede Partier vil overfor dette Forslag! Det ærede Medlem gik endogsaa saa vidt, at man allerede ved første Behandling skulde fremsætte de Ændringer, man ønskede indført i Forslaget. Det er dog vist noget usædvanligt, at man kræver Ændringsforslag allerede ved første Behandling. Ved første Behandling plejer man at gennemgaa Forslaget, at fremsætte Kritik af det, og faa denne Kritik i nogen Grad afkræftet, hvis den kan afkræftes, af Forslagsstilleren.

Jeg fremsatte en Kritik og stillede nogle Spørgsmaal til den ærede Forslagsstiller, men det ærede Medlem har naturligvis ikke gjort sig den Ulejlighed at besvare dem. Jeg spurgte det ærede Medlem: Hvorledes skal Laanekassebestyrelserne lønnes? Hvilke Udgifter sætter Staten sig i til disse 20 nye Laanbestyrelser? Ikke med et Ord har det ærede Medlem svaret paa det Spørgsmaal. Det var dog rimeligt, at vi fik et Svar paa det.

Jeg kritiserede, at de 10 Mill. Kr. blev laant ud uden nogen som helst Sikkerhed for Staten, og det ærede Medlem har ikke paa nogen Maade søgt at vise, at der var nogen Sikkerhed for disse Penge. Jeg vil nu atter stille et Spørgsmaal, for det maa jo klart belyses: Naar nu de 10 Mill. Kr., som kun skal strække til til at hjælpe nogle ganske enkelte, er opbrugt, og der er flere, der er i samme Situation som de, der er hjulpet ved de 10 Mill. Kr., og disse kommer til Rigsdagen og Regeringen og siger: I stiller Midler til Raadighed til at opnaa en Akkordordning for saa og saa mange Landmænd, nu er vi i samme Situation, maa vi saa ogsaa faa 10 Mill. Kr. — hvad vil det ærede Medlem saa svare? Vil han sige: De som kommer først til Mølle, faar først malet, og de andre kan male selv, og hvis de ikke kan faa malet, maa de sulte.

Det er de Spørgsmaal jeg har stillet, og som jeg synes det ærede Medlem bør give Svar paa, hvis han med Skygge af Ret vil kræve en velvillig og hurtig Behandling.

For 3 Aar siden stod jeg Side om Side med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, da Landbrugsminister, og angreb den nuværende højtærede Landbrugsminister, fordi han som Ordfører for sit Parti krævede disse Laan stillet til Raadighed uden nogen Garanti for Pengene. . . . (Afbrydelse af Landbrugsministeren) . . . ikke just uden Garanti, men dog saaledes, at Staten skulde tage en stor Part af Risikoen . . . og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der den Gang var Landbrugsminister og stod som den, der nærmest var ansvarlig for Statskassens Midler, kom med nogle Udtalelser, som jeg beder om Tilladelse til at citere.

Naar jeg ønsker at citere dem, er det, fordi det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal for kort Tid siden sagde, at det var noget ganske andet, vi forhandlede om den Gang, det var ganske andre Ting, der den Gang var delte Meninger om. Nu er der visse Udtalelser, som tyder meget stærkt paa, at det var det samme, vi var inde paa den Gang. Den daværende Landbrugsminister udtalte — det staar i Tidenden for 1927—28, Sp. 5408 — der er Tale om, hvorledes man begrænser disse Laan, naar de 10 Mill. Kr. er opbrugt, saaledes som jeg for et Øjeblik siden omtalte —:

„Begrænsningen maa være, at man siger: Der kan ikke laanes mere end 5 pCt. af Ejendomsskylden til hver enkelt Akkord, undtagelsesvis noget mere, og deri, at man kræver Sikkerhed for Banker og Sparekasser med den Deltagelse i Risikoen, som vi nu er blevet enige om; deri ligger Begrænsningen. Men hvis det viser sig, at de 10 Mill. Kr. ikke slaar til, saa bekræfter jeg, at saa maa vi være villige til — jeg kan ikke se, der er Rimelighed i andet — at gaa saa langt, som disse Begrænsninger gør det muligt.“

Og han siger senere:

„Selvfølgelig kunde Statskassen paa en helt anden Maade gaa ind i det, de Herrer har ønsket, nemlig ved at tiustaa et direkte Udlaan af Statskassen som Led i Akkordordningen, men det er en Maade, jeg ikke har ment at kunne gaa med til, idet den vilde medføre en ganske uoverskuelig Risiko for Statskassen. Her kan jeg ikke undlade at sige til de Herrer, at jeg synes, at de er overordentlig rundhaandede, naar det gælder Statskassen. Men det er dens Interesser, vi først og fremmest er sat til at varetage. Det er dens Interesser, Befolkningen har bedt os varetage. Hvis vi ikke passer paa Statskassen, er der ingen, der kan gøre det.“